

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i mr. sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenica S. D., odvjetnica iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi šutnje uprave u predmetu prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 14. studenoga 2019.

r i j e š i o j e

I. Upravni spor se obustavlja.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora.

Obrazloženje

Tužitelj je dana 1. kolovoza 2019. podnio ovom Sudu tužbu protiv tuženika radi nedonošenja rješenja po njegovoj žalbi izjavljenoj protiv rješenja Hrvatske narodne banke, urbroj: 810-VIII-1008/R-2018-DHR od 1. listopada 2018., kojim je odbijen njegov zahtjev za pristup zatraženoj informaciji. S obzirom da tuženik nije riješio po njegovoj žalbi u zakonom propisanom roku, to tužitelj predlaže ovom Sudu da tuženiku naloži donošenje odluke povodom njegove žalbe, uz naknadu troškova predmetnog upravnog spora u iznosu od 6.250,00 kn.

Tuženik se, na traženje ovoga Suda, očitovao odgovorom na tužbu u kojem, u bitnom, navodi da je povodom izjavljene žalbe donio rješenje, klasa: UP/II-008-07/18-01/785, urbroj: 401-01/06-19-6 od 13. rujna 2019., kojim je odbijena tužiteljeva žalba izjavljena protiv navedenog prvostupanjskog rješenja Hrvatske narodne banke od 1. listopada 2018. godine, radi čega predlaže obustavu spora. U odnosu na potraživanje troška postupka, tuženik upire na tužiteljevo intenzivno podnošenje zahtjeva, te posebno ističe činjenicu da je tijekom 2017. podnio 464 žalbe i pokrenuo 99 upravnih sporova, a u 2018. je podnio 210 žalbi te pokrenuo 155 upravnih sporova. Uzimajući u obzir navedenu činjenicu, kao i činjenicu da tužitelj ne koristi odvjetničke usluge u prvostupanjskom i drugostupanjskom postupku, već samo kada se obraća tužbom sudu, postavlja se pitanje je li tužitelj intenzivnim podnošenjem zahtjeva za pristup informacijama, nakon toga podnošenjem žalbi i iscrpljivanjem kapaciteta ureda financiranog od strane poreznih obveznika, a zatim traženje naknade odvjetničkih troškova, prešao granicu prihvatljivog i bona fide disponiranja pravom tužitelja da ostvari svoje pravo, jer na navedeni način zapravo dovodi do onemogućavanja funkcioniranja pravnog sustava. Smatra upitnim i opravdanost dosuđivanja troška sastava tužbe po odvjetniku zbog nedonošenja pojedinačne odluke od strane tuženika, obzirom da je uz takvu tužbu potrebno samo priložiti dokaz o izjavljivanju žalbe u smislu članka 25. Zakona o pravu na pristup

informacijama („Narodne novine“, broj 25/13. i 85/15.). Ukazuje da se u slučaju obustave postupka ne može raditi o uspjehu u sporu te da se opisani slučaj ne može podvesti pod odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-III-2086/2018 od 9. travnja 2019. i broj: U-III-2279/2019 od 9. travnja 2019. godine. Upire i na mogućnost zlorabe procesnih odredaba Zakona o pravu na pristup informacijama imajući u vidu da korisnik prava na pristup informacijama, nema ograničenja broja zahtjeva za pristup informacijama koje može uputiti na oko 6.000 tijela javne vlasti te da se na pristup informacijama u postupcima pred tijelima javne vlasti ne plaćaju upravne i sudske pristojbe, a sam postupak ostvarivanja olakšan je za korisnike jer se zahtjev može podnijeti i putem elektroničke pošte. Na kraju, tuženik napominje da je tužitelj samostalno podnosio tužbe radi šutnje uprave u nizu izrijeckom navedenih predmeta, te niti jedna od navedenih tužbi nije bila neuredna ili na drugi način nepodobna za odlučivanje. Dakle, tužitelj je i bez pravne pomoći u citiranim predmetima proširivao tužbeni zahtjev i na poništenje rješenja, što također dovodi do zaključka da svrha angažiranja odvjetnika u konkretnim slučajevima nije u tome da tužitelj ostvari svoje Ustavom zajamčeno pravo na pristup informacijama, nego da potražuje trošak upravnog spora. Slijedom svega iznesenog tuženik predlaže ovom Sudu odbiti zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora.

Razmatrajući dostavljeni spis te podneske tužitelja i tuženika, ovaj Sud je našao da više nema mjesta daljnjem vođenju predmetnog upravnog spora.

Naime, odredbom članka 43. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.) propisano je da će, ako tuženik u tijeku spora u cijelosti postupi prema tužbenom zahtjevu, sud obustaviti spor.

Prema pak odredbi članka 46. stavka 1. točke 2. citiranog Zakona, sud će rješenjem obustaviti spor, pored ostalog, kad nastupe razlozi propisani odredbom članka 43. stavka 1. navedenog Zakona.

Iz tužbenog zahtjeva, kao i očitovanja tuženika u ovom postupku, proizlazi da je tužitelj pokrenuo upravni spor jer tuženik nije donio odluku po njegovoj žalbi protiv prvostupanjskog rješenja od 1. listopada 2018., a o kojoj žalbi je tuženik u međuvremenu odlučio svojim rješenjem od 13. rujna 2019. Protiv navedenog rješenja tuženika tužitelj je ustao s tužbom zaprimljenom po ovom Sudu pod brojem UsII-527/19.

Slijedom izloženog, razvidno je da je tuženik odlučio o žalbi tužitelja donošenjem drugostupanjskog rješenja, dakle, da je tijekom predmetnog upravnog spora u cijelosti postupio prema tužbenom zahtjevu, radi čega Sud nalazi da su nastupili razlozi propisani odredbom članka 43. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima za obustavu predmetnog upravnog spora.

Sud ne nalazi osnovanim zahtjev tužitelja za naknadu troškova predmetnog upravnog spora, jer ih ne smatra opravdanim izdacima u smislu članka 79. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima. Ovo ne samo iz razloga na koje upire tuženik u odgovoru na tužbu, već i zbog toga što je u sporu pokrenutom radi šutnje uprave moguće proširiti tužbeni zahtjev na osporavanje odluke javnopravnog tijela donesene nakon pokretanja spora radi šutnje uprave, jer se radi o sporu u istoj upravnoj stvari. U konkretnom slučaju tužitelj nije odabrao navedenu procesnu mogućnost, nego je protiv naknadno donesenog rješenja tuženika podnio zasebnu upravnu tužbu (zaprimljenu pod brojem UsII-527/19). Stoga odabir tužitelja da suštinski u istoj stvari podnese dvije tužbe, iako je u ovom predmetu mogao proširiti tužbeni zahtjev, ne može ići na teret tuženika.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 46. stavka 1. točke 2., u vezi članka 43. stavka 1. i članka 79. stavka 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci ovog rješenja.

U Zagrebu 14. studenoga 2019.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.